

INTET FORLAG

DOVREFALL

Rekviem for et kongerike

HÅKON NORDHEIM

Dovrefall: Rekviem for et kongerike

Håkon Nordheim

DOVREFALL

Rekviem for et kongerike

Roman

INTET FORLAG

Copyright © Intet Forlag, 2025
intet.bearblog.dev

ISBN 978-82-845-1203-7
Versjon 1.0 – november 2025

Typesatt i L^AT_EX.

Forlag: BoD · Books on Demand
Postboks 354 Sentrum, 0101 Oslo,
bod@bod.no

Trykk: Libri Plureos GmbH
Friedensallee 273, 22763
Hamburg, Tyskland

*Til den standhaftige yorkien.
Og til mammaen ♥
Til gutten som bygger lego –
og til jenta som snart skal møte verden.*

*Hele kongeriket – fra Nordkapp til Oslo,
Telemarks vide åkre og mangfoldige skoger.*

Til sverd i fjell, og til byen i regnet.

*Vær ydmyke, men busk:
Stødig – fremover.*

Alltid, uansett.

DEL I:

REKVIEM

Fredag 16. november

SØVNLØS

KONG HÅKON VIII FIKK IKKE SOVE. Hadde forsøkt. Lagt seg tidlig, våknet og gått gjennom hendelser, rapporter og meningsmålinger. Forsøkt å legge seg igjen. Endret stilling. Puttet beina rundt dyna. Men kroppen ville ikke hvile. Og tankene, de la seg aldri helt – strakk seg, trakk seg sammen, strakk seg igjen. Som gamle fjær i en madrass ingen lenger hvilte godt i. Han strakk ut hendene mot mobilen. Klokka var ikke en gang fire.

Kongen reiste seg. Trakk på seg en ullgenser over den tynne pysjamasen – det trakk fra vinduet. Han stakk føttene inn i tøfler han ikke likte. Det var bedre enn sokkelesten mot kald marmor. Vinden traff ruten med noe som kunne vært regn dagen før. Det var den første snøen. Et år på vei mot slutten. Snøen hadde kommet sent. Mye hadde falt på kun et par timer.

Han åpnet døren til soveværelset. Gangene lå tomme. Ingen skritt bortsett fra hans egne. Ingen radiosummer. Ikke engang vaktskifte. Det var som om bygget holdt pusten.

Hunden våknet – en Yorkshire terrier. Han het Yorking og hadde monogram på kurven sin. Yorking stirret på kongen fra sofahjørnet, som om han allerede visste at de kom til å gå. Ikke et bjeff. Bare et lite rykk i ørene og et nys, og så opp på beina etter å ha strukket seg så lang han var – helt til halen krøllet seg. Han

trippet etter. Ut av den varme kurven.

De gikk sammen ned hovedtrappen. Steg for steg. Han stan-
set ikke. På veggene hang portrettene – dem som hadde vært der
før ham. Ansikter han ikke lenger fryktet. Ikke beundret. Bare
bar med seg. Han hilste ikke. De så ikke lenger etter ham uan-
sett. Konstitusjonen hang der, innrammet. Grunnlaget for hans
eksistens.

Kongen åpnet en dør han sjelden åpnet. Et gammelt kott, el-
ler kanskje et tjenestegjennomtrekk mellom kjøkken og salong.
Et blålig skjær fra gatelyset der ute kastet en skygge av Yorkings
hode på veggen. Den rørte på seg. Ikke fort. Bare nok til å minne
ham på at han ikke var alene. Utenfor vinduet så han en gardist
stå der standhaftig. Han speidet nedover Karl Johan gjennom
snøværet og passet på ham.

I spisestuen blinket en rød varsellampe på personsøkeren han
hadde lagt fra seg kvelden før. En ny melding. En uanmeldt inn-
tredning i tankerekken. Han gikk ikke bort. Lot den lyse. Stol-
te ikke blindt på ny teknologi.

I speilsalen satte han seg på benken langs veggen og så seg selv
i øynene. Han satt ikke i sentrum – men til siden, som en som
lytter. Lysekronen over ham var slukket, men i det svake lyset
kunne han se et edderkoppnett i takhjørnet. Han hadde ikke lagt
merke til det før. Kanskje hadde det alltid vært der. Kanskje var
det nytt.

Han så ned på hendene. Førte dem sammen. Pustet tungt.
Yorking la seg tett inntil foten hans. Snudde seg én gang. Trakk
labbene opp. Så ble han liggende. Ville ha kos.

– Vi holder ut, sa han lavt. – Gjør vi ikke? Og klappet Yorking
lett på magen. Han fyrte i peisen.

Hunden løftet ikke hodet. Men han var der. Så på ham.

Utenfor blåste det. Lavt. Langt borte kunne han ane en lyd – kanskje en gateskrape, kanskje en tidlig lastebil, kanskje ingenting.

OSLO

Oslo våknet, litt etter litt. Operahuset lå og frøs under nysnø med barcoderekken taus bak. Det luktet nystekte rundstykker der Dronning Eufemias gate møter Stasjonsallmenningen. Ved Langkaia og på Sukkerbiten satt isbadere i damp. Badstuene oset – de hadde tatt hovedstaden med storm.

I gatene gikk folk med pappkrus og dokumentmapper mens de passet seg for elsparkesykler på glatta. De slurpet lett på kaffen mens de så rett frem og varmet hendene på koppen. De hastet mot bankene, departementene, kjøpesentrene, kvadraturen og analysebyråene. Inn på kontorer, møterom og t-banelinjer.

Ved Oslo S byttet drosjesjåførene skift. De overfylte morgentogene ankom, og passasjerene veltet ut i halvsøvn da dørene åpnet seg. De hadde stått skulder ved skulder siden Skien, Tønsberg, Drammen og Asker som tapre tinnsoldater.

Strøbilene la grus så helsetjenesten ikke skulle overbelastes av lårhalsbrudd. Sjøppelbilen fulgte sin rute – systematisk, hensynsløs – uten tanke for klokka eller hvem den vekket.

En elektronikkbutikk i Dronningens gate lokket med plakater av mobiltelefoner som tenkte selv – ikke billige, men med 24 måneders nullrente. Gratis skjermbeskytter hvis du registrerte deg i kundeklubben ved kassa.

Julesalget var med det i gang. Faktisk før Black Friday – som fortsatt var én uke unna.

I Schweigaards gate smilte OBOS-direktøren bredt fra en plak­kat med påskriften: «*Leie til eie – nullrente ut året!*» Det virket nesten trøstende. Som om finanskrisen bare hadde vært en misforståelse. Som om bolig fortsatt var noe man kunne lures inn i. Han smilte bredt mens han solgte kompliserte finansprodukter forkledd som boligdrømmer. Uten veiledning. Uten ansvar.

På Aker Brygge ble det hengt opp lyslenker. To hadde blåst ned, men ingen hastet med å feste dem. Hadde de blåst én meter til siden, ville en kjent forsvarsadvokat snappet opp en klient og gått til søksmål mot kommunen, og kanskje anket helt til EMD hvis han tapte.

Byen luktet av frost og eksos. En gammel motor, som fra en annen tid, brølte til liv og forsvant i ekkoet mellom husveggene i kollektivfeltet. Eksosen la et vakkert slør over soloppgangen og forsterket fargen.

T-banen gikk – nesten i rute. Kun det vanlige avviket mellom Nationaltheatret og Majorstua.

Folk sjekket saldoen i nettbanken. Så på tallene. De var lave. Ville det holde til desemberlønna, med halv skatt?

Også bydelene våknet.

Blåtrikken slynget seg ned Trondheimsveien, halvfull og knirkende. Ringte med bjella før en nestenpåkørsel. På Carl Berner hadde noen mistet en hanske. På Torshov kikket en eldre mann ut fra balkongen mens postmannen syklet med ett hjul i grøfta.

I sørøst blunket lyset i blokkene på Abildsø. På Stovner var det spor i snøen rundt en bil som hadde brent. I vest lå snøen og blokkerte innkjørslene til rekkehusene på Røa.

Litt lenger opp på kollen satt de med for store lån og klamret seg til espressoen – uten at de ville innrømme at de begynte å gå tomme for penger. De hadde faktisk råd. Men bare akkurat nok til å betjene gjelden. Opphetede svømmebasseng om vinteren. Varm garasje. Tørketrommel på dagtid. De brukte penger som om den gamle verden fortsatt var i sving. De hadde fortsatt kake. Men ikke til formuesskatt i tillegg.

I øst hadde de lagt vekk kredittkortet, men beholdt drømmen. Utsatt regningene fra lånekassa i 36 måneder. De gikk til jobb og kjøpte billigkjøtt eller grønnsaker til middag hvis de ikke hadde råd til noe annet. De snek på bussen og snakket lavt.

MORGENBLADET

Tiril så ned på mobilen. Bussetet gynget under henne. Trykket på en lenke hun hadde fått kvelden før. En tekst fra 9. november av Vilde Vikse som var frilansjournalist og skribent i Stavanger Aftenblad. Hun leste:

Vi må snakke om kongerikets tilstand. Etter tiår med oljerikdom og selvsikkerhet fremstår Norge i dag som et land i oppløsning. Ikke gjennom opprør. Men gjennom stillstand.

Det er ikke en revolusjon vi ser. Det er et sig – en stille kollaps der tilliten siger ut som kakao fra en punktert termos, på vei fra Sognsvann til Skjennungstua.

Det begynte i det små. Lengre ventetid for offentlige tjenester. Tomme hyller i matbutikkene. Strømregninger som ikke lignet grisen. DSB som anbefalte beredskapsvenner samtidig som folk fylte dieseltankene sine og spurte seg selv hvem som egentlig styrer.

Staten svarte med utredninger. Kommunene med beredskap. Regionene med stillhet. Markedet svarte med nye priser og mindre poser, uke for uke.

Det mest urovekkende er ikke tempoet det skjer i, men fraværet av reaksjon. Hva bryr nordmenn seg nok om til å demonstrere for? Kaste stein, tenne på traktordekk i gatene? Norge var et tillits-

samfunn. Nå er vi et utredningssamfunn ad absurdum. Staten skriver rapporter om problemer den ikke lenger løser, og når den har utredet lenge nok har den ikke budsjett til å løse problemet.

«Folk hater ikke staten,» sier en statsviter i Bergen. «De bare tror ikke den finnes lenger. I praktisk forstand.»

Sentralkmakten prøver fortsatt likevel: den setter ned renten, øker kommuneoverføringene og lanserer strategier mot desinformasjon. Men NAV bryter sammen. Politiet har ikke penger. Kongefamilien smiler på nyttårsaftnen men avlyser pressekonferanser – uten forklaring, og hvis de avholder én – kun ingen kommentar.

Kronen holdt lenge. Helt til det ble innført handelsstopp og frosne dollarreserver. Matprisene doblet seg på atten måneder.

«Folk har penger,» sier en økonom ved NHH. «Men ingen vet hva de er verdt om seks måneder.»

Strømavtaler er erstattet av effektbasert forbruk. Sparekontoene står urørt mens prisene spiser dem opp.

Ingen har erklært løsrivelse. Men flere oppfører seg som om den allerede har skjedd. Kommuner fjerner kongeportretter. Fylker bygger egne beredskapsnett. Enhetsrådene i sørvest møtes bak adgangskort og nye emblemer. Det hviskes om Kommandør Svale.

Staten reagerer ikke. Ikke ennå. Kjøper kun nye fregatter for å verne seg mot ytre fiender.

Steder med strøm og mat fungerer. Andre steder lukker seg. Østlandet holder fast, men med mer politi. Nord-Norge? Ingen kommentar. Kanskje sitter de fast på ballbingemøterommene sine?

Det ligner ikke på en revolusjon. Ikke på en kollaps. Mest av alt ligner det på et vakuum. Der folk gjør som før, men uten sentrum.

En lærer i Førde sa det slik: «Jeg vet ikke hva som skjer i Oslo.

Men her går vi på jobb og vi raker løv.»

Bussen stoppet og Tiril steg ut i Problemveien, ironisk nok.

BLINDERN

Tiril satt innerst på kaffebaren. Trygve. Hun hadde alltid likt det navnet. Det lød trygt. Nobelprisvinnende. Ragnar Frisch og Trygve Haavelmo observerte fra vegg.

Hun ventet på morgenkaffegruppa – eliten, som de ble kalt i Universitas, noen av dem i alle fall. De møttes klokka sju, men var sjelden fulltallige før åtte.

Hun var mest der for å se på. Lytte. Bli inspirert av masterstudentene. De snakket om hvor hardt statistikkurset var, om ungdomspolitik, internships i analyse- og pr-byråer. Om hvor vanskelig det var å få høye verv eller stortingsplass hvis du ikke hadde begynt som frivillig som trettenåring – uansett arbeids erfaring. Rørleggeren som ble byrådsleder ville ikke hatt nubbesjansen i dag.

Kaffen hun hadde med hjemmefra var blitt kald. Hun hadde ikke drukket den. Hun pleide ikke det. Det var ikke poenget.

Hun satt der for å synes. Bygge noe. Knytte kontakter.

Prekær politikk lå åpen på bordet. En side om voldsmonopol – at staten bare har det så lenge folk tror den vil bruke det. Om styring og ustyrlighet. Hva som skjer når systemer mister troverdighet. Kanskje det er det som skjer når universitetet blir en pølsefabrikk?

Utenfor var det snø – vinteren hadde kommet i natt. Hun så at professoren – han som foreleste på overhead med lysbilder og sprittusj om politisk teori – stod i kulda og puffet på pipe mens han leste strofer fra *The Second Coming*. Samlingen var slitt. Det var mildt. Og grått. Spørs kanskje om denne snøen ville legge seg.

Notatboka foran henne var tom. Hun hadde ikke skrevet siden torsdag. Hva pleide hun å skrive? Samtaler hun overhørte. Blikk. Følelser i kroppen som ikke hadde navn. Den siste tiden hadde hun følt at alt var for stort for ord – og for smått for handling.

Ved vinduet diskuterte noen EU-direktiv og strømpriser. Trusselen fra nord? Sør-Koreas nye og til dels blodige myke makt: K-pop og Squid Games. Alle het Kim, Lee, Park og Choi. Hun hørte ikke ordentlig etter.

Et varsel tikket inn. Søppelpost. Hun låste telefonen. Så en ny lyd: værvarsel. Det skulle bli kaldere i følge yr – snøen kom vel til å legge seg. Hun skrudde av mobilen og la den i veska.

En foreleser gikk forbi uten å hilse. Hun hadde hatt ham som veileder i politisk filosofi – han hadde skrevet om tilstrekkelighet og frihet fra utilbørlig press. Han pleide å hilse. Nå stirret han ned i jakka. Hadde det skjedd noe, eller ble folk bare slik av snø og mørke? Eller kanskje det var noe annet? Gudene vet.

Han delte ut en brosjyre hun hadde funnet i går – den hadde et stempel: «*ARTEFAKT – beviset du ikke visste du trengte.*» Kanskje det var en ledetråd i noe større? Hun hadde ikke åpnet den ennå. Den lå under boka. Med et rektangel som tyngde. Som om noen hadde etterlatt en slags gåte bare den som leste kunne løse.

Hun visste ikke hva hun skulle i helga. Angret på at hun hadde lagt bort mobilen. Tok den opp igjen fra veska. Sjekket Face-

book som lyste med en ny rød notifikasjon. Jens hadde invitert henne til demonstrasjon i kveld.

Tiril så ned på notatboka. Hun skrev: «*Vinteren er her.*»

ELITEN

Tiril satt i hjørnet sitt og så at de kom dryppende. Latet som om hun leste og understreket en passasje i boka. De kom ikke samtidig, ikke samlet, men i små klynger. Ønsket hverandre god morgen. Noen med hodepine, noen med pappkrus, én med bærbar datamaskin under armen, flere med skjerf i nøytrale farger. Oddvar hadde åpnet døra. Jakkene var våte og det luktet snø og ferdigkokt kaffe.

– Det er jo kaotisk der ute, sa Benedicte – blond, målrettet, med smale sko og PR-erfaring fra to etater og ett konsultentselskap. Pappkrus fra Fuglen. Hun jobbet ikke i departementet, men alle kalte henne departementsråden likevel. Det var jo det hun skulle bli. Ingen tvil.

Alt dette til tross, hun bodde på Anker studentbolig, tok trikken gjennom Storgata hver morgen. Så sprøyter og narkomane på nært hold. En slags sosialrealistisk safari.

– Men det er ikke revolusjon. Ikke ennå.

– Nei, men det er noe, sa en annen. – Og vi burde kanskje snakke om det, ikke bare med de vi stoler på. Ikke være redd for stigmaer.

Oddvar nikket. Han holdt koppen som om han ventet på noe mer enn kaffe.

Lenker og videre informasjon

Kjøp boken

Norli

ARK

Bokshop (BOD)

Leseranmeldelser

Bokelskere.no

Mer informasjon

intet.bearblog.dev/dovrefall/

Kontakt

intetforlag@pm.me

Hva skjer når et land ikke lenger kan stole på seg selv – og når kongen tviler på hvem han er?

Dovrefall følger vanlige mennesker i et uvanlig Norge – et land der økonomien vakler, gatene ulmer, Vestlandet trosser Oslo, og bygda tar saken i egne hender.

Noen søker trygghet. Andre drømmer om frihet. Alle må finne sin vei gjennom kaoset.

En roman om makt og avmakt. Om fellesskap – og svik. Om Norge – slik det kunne vært. Eller slik det kan bli.

Dovrefall er forfatterens debutroman.

